

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТИК

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА СХШ, БРОЙ 4
e-mail: sinizdat@gmail.com

СОФИЯ, 16-29 ФЕВРУАРИ 2012 г.

Официален сайт на Св. Синод на БПЦ – www.bg-patriarsha.bg
ЦЕНА 0,70 лв.

ЕНОРИЙСКИ ЖИВОТ

- Енорията – вчер и днес
Стр. 1-4
- Манастир в света

Стр. 5

• Настабник на смиреносте

Стр. 6

ИНТЕРВЮ

Интервю с протом. А. Кураев
Стр. 1, 3

КАЛЕНДАР

Св. мчк Теодор Византийски
Стр. 8

Вгните на Великата пост всеки трябва да се запитва: съответства ли моят живот на това, което Бог иска от мен, на това, което ме обхващаше, или Божият обхват в мен е помрачен от греха, от егизмот, от несъобщивостта да се отворим към Бога и ближния? Ние трябва да приемем покаяние, което не се изчерпва в това да кажем: „да, аз съм грешник, аз съм лош човек от всички хора“, но и

Пътят на покаянието

в това да изменим своя живот към по-добро, да заменим грехас с добри дела, егизмот – с гръцка за дружете хора, постоянната мисъл за себе си – със самокритика.

Чрез свободата на Великия покаянен канон на преродоби Андрей Критски пред нас преминават образци на хора от Стария и Новия Завет, които са съзрели и принасли покаяние,

падали и стапали отново. Този път на възвращане към Бога води и преминава през покаянието, осъзнаването на собствените грехове, несъвършенства, несъответствието с това, което трябва да бъде човекът.

Нека се вслушаме в думите на Великия покаянен канон, да помним какъ Великият оръжие е покаянието. Не-

ка се вземаме в своите вътрешни драбини – не да да се ужасим от собствената си зрелостност, да изпаднаем в уние и да си кажем: „Аз не съм способен за нищо, нямам ное мота“, а за да намерим в себе си сили да се обрнем към Бога за помощ и да приемем най-искрено покаяние. Защото да се покаяме, да се изпаднаме, да се изменим към по-

добро – можем само с Божията помощ. Нашите собствени покаяния си не са достатъчни. Нека се обрнем с молитва към Бога и Божията Милост, към обещание – мези, които вече са преминали към покаянието и в този път са достъпни молитви, та и в нашия живот да приемем просветна теория на покаяние и да се уверяваме с тази вече, която е призована за всеки от нас в Църквото Божие.

ИНТЕРВЮ

Толерантността – форма на равнодушие

В периода 26-30 януари в България гостува, по покана на Подюрото на Московския и на цяла Русия патриарх в София, известният руски професор по богословие в Московската духовна академия, популярен православен публицист, писател, проповедник и мисионер протодякон Андрей Вячеславович Кураев. В първия ден на своето посещение той даде ексклузивно интервю за Официалния сайт на Българската православна църква и официално на БПЦ „Църковен вестник“. По актуални въпроси, с които се сблъсква днешната Църква, с него разговорих Александрия Карамихалева.

– **Отца Андрей, как ние, православните християни, трябва да разбирате думата „толерантност“?**

– Толерантност не е дума от християнската лексика. В християнската стематика традиция има една древна максима: да обичаш грешника, но да не обичаш греха. Така че, ако се отнася до ближния, Христос изисква от нас даден по-голям обхват от това да го тършим.

Той изисква от нас да го обичаме. Толерантността е форма на равнодушие. „Мен не ме интересува какво прави другият, докато това не засегне мене или моите деца“ – тази форма на дистанциране е един от двете е форми на атомизация на съвременния социум. Християнството по своя природа предполага да сме си важни един за друг, да не сме равнодушни един към друг. Християнската максима не е толерантността, а любовта. И точно защото другият ме интересува и аз ме съм равнодушен към него, съм длъжен да му помогна да не пропадне и покаянето може и да се намесе болезнено в негова жията.

Вие знаете, че има случаи, в които се налага да се спасява човек и пряко неговата воля – дажики сме да го предпазим от някакво крайно състояние с думи или просто да го дръпнем за ръка и да го спрем да не направи последната непоправима грешка. Това може да означава, с увещаване, с поглед, с някаква опенка на поведението му. [...]

На стр. 3

ЕНОРИЯТА – ВЧЕРА И ДНЕС

Проф. протом. Георгиев Д. МЕТАЛИНС

В нашата църковна действителност най-малкото явление, ядрото на Църквата е енорията. Всяка енория или „поместна църква“ се явява сакрално-творително събиране на верниците. Тя, разбира се, е свързана с епископата, към който органично принадлежи, като част от епархията „Сборна Църква“ на конкретното място и време. Варианти изживяванията на Църквата в живота и прктиката на енорията са. Вътре в нея той, поддизайни и осветяващи се, се съединява с Христос и се братства си в Христа, като неспрестанно осъществява битие си в Христа и своята първоковност (в смисла на църковно-общинен – бег, прелю). Следователно когато говорим за енорията и нейния живот, всмъхност

става дума за самата Църква и нейното присъствие в света.

Църквата е „глаго Христово“ (вж. 1 Кор. 12:27), общество на Светия Дух и единство на верниците в обожаваната човешка природа на Христос. Христос и Църквата представляват едно единство, неразривно и неслитно. Тя споделя с Йован Златост, е „един род, на Бога и човеште“. В деня Педестивата богочовешката Църква се основава на Светия Дух и се разкрива като „глаго Христово“. Защото Христос присъства чрез Светия Дух, за да се съедини с всеки член на Своето Тяло, раздаленият се неразделно в отделните“. Оттогава целият Христос се намира неразделно (и неслитно) във всеки член (когато съществува, съществено, подо-

дични предпоставки) и това ще продължи до възкресение и неволе.

Това означава, че богочовешкостта на нашата „Еклизия“, т. е. Тито, който ни свързва в пресветото Сил Тяло, но е и наши Църква (Еклизия), т. е. мястото (глаго), топълост на нашето събиране. Ето защо Църквата не може да съществува никога без Христос, нито пък да се основава на някоя идеология, базирана и „християнска“, защото тя е неразривно свързана с Личността на Христос. Църквата е същият Христос (Смийт Божия, който се възмъти и стана Човек, бег, род) и затова не се нарича „глаго на християнство“, а „глаго Християнство“. Всички участващи в Тялото Христиво – явяващи, клрът и народ – са плъте и „глаго“ и никога над него.

На стр. 4

ХРОНИКА

Панихида в памет на приснопаметния Български патриарх Кирил

На 18 февруари с благословението на Негово Светейшество Българският патриарх Максим Святий Синод на БПЦ, в лицето на митрополитите Врачански Калин, Видински Дометиан, Варненски и Великопреславски Кирил, Велювчирски Григорий, Неврокопски Натанаил и Доростолски Амвросий, почето паметта на блаженнопочившия Български патриарх Кирил по повод 41 години от кончината му.

В светата богослужба в Бачковската обител, където почина току що приснопаметния първобрат, съименствания с епископа Стобишкия св. Нурм – т.е. секретар на Св. Синод, Атанасийски св. Борис – игумен на Бачковската св. обител, хг. Добромър Костов –

протоисага на Пловдивската св. митрополия и ректор на ПДС (св. Кирил и Методи), игумен Филип – председател на Руското външноере на Московската патриаршия в България, маестроското братство д-р Иван Петков.

Зауконовамата св. Литургия бе отслужена от просвещения Атанасийски св. Борис, който в края й произнесе емоционално слово за живота, делото и примера на блаженнопочивания патриарх Кирил.

Висока светлота на високопреспещият Видински митрополит Дометиан отпална панихидата за патрарх Кирил и също произнесе слово за този, който сеобзатого президе БПЦ през Фрунза, в тежки времена, винаги воден от устрема да привежда богослуженията на живота и бжсмъртието. След името на патриарх Кирил бяха поменати и имената на множество преставили се в Господа духовници, манастишките подвижници и православните духовци, за които архиректете на Св. Синод отбраниха толя молитва къ Кирил – Той да им дарува вечен и блажен покой в Светото светло и славно Небесно царство.

Десписова панихидата

София отбеляза 139 години от обесването на Васил Левски

На 19 февруари Софиябеляза 139 години от табелата на своя велик и най-обичан най национовен герой – ереродик Игнатий – Васил Левски. Апостолна свободна средина възмолената средина. В сточнирния храм „Св. София“ бе отслужена панихида на негов, представяна на Техния Преспещениста Стобишкия св. Нурм, главен секретар на Св. Синод, и Зисеопел св. Йоан, викарий на Софийската митрополия. Въвсладомлето вела участие множество председатели на сточнирния комитет. Присъствала и кметът на София Йордана Филаткова, председател на СОС Еван Терзичков, депутати, граждани.

за своите близки. „Докъра на живота си той (Левски) е проявявал удивителна мила-стелна скромност, възпителна чистот и пословична неистинливост“ – каза в словото си епископът.

След панихидата духовенството и гражданството се отправиха в литийно шествие към паметника на Апостолна свободна средина. Към шествието се присъединиха председател на Р България Росен Пиевлевлев

и вицепрезидентът Маргарита Попова, председател на Народното събрание Цецка Чацева и министър-председател Бойко Борисов, кметът и служещите на Столична община. Държавници и граждани паднаха на колена пред паметника на Апостолна свободна средина, поклони виеца и шета на Демократия.

На 18 февруари пред парчетата Св. Цетка Самарджийска (в подвала на ЦУМ в София) бе поставена люлка в памет на Апостолна свободна средина. Поставянето на паметния знак е по инициатива на фондация „Николай Хайтов“ и се осъществява съед решението на Столична общински съвет. Наистин на неа гласе: „В отгара на тази църква според народната вяра и религия нощна диния родолюбива България са погребали пред 1873 г. Апостолна свободна средина Васил Левски – Великият Игнатий“.

Весте ИГНАТОВА

ника на Апостолна свободна средина, който беше избрал Ловеч за столица на своята революционна, освободителна организация. Тук Дюлавският митрополит произнесе слово за делото и личността на ереродик Игнатий. В негова въздана спомена и за канонизирането на Новоселските и Бгантешките мъченици, поставяни в делото на освободителното на Отечеството.и

Ловчанска патриаршия

Благодарствен молебен по случай освобождението на Русе от османско иго

На 20 февруари Негово Високоспрещението Русенски митрополит Неофит сеобзати благодарственият месемарийски спискок Йоан отслужил в катедралния храм „Св. Троица“, в служебни, благодарствени молебени по случай 134-годишното от освобождението на Русе от османско иго.

В края на молебена митрополит Неофит сеобзати към присъстващите в храма духовници: „Благодаря ви на Бога, че ни даде жадуваната свобода, защото Той за това беше дошъл в света; да русе на свобода измощил, да провалява османското Господство година. А не ете аз, нолюбвите от Божието благоволение и на доблестните войни, нека се потрумам, за да напрофитира в нашия свободен град уелест; зарекох, асетия наши доложителни стремже да бъдат благословени“.

Благодарственият молебен

Негеля Месоупстна – на Страшния съд, в Троянската света обител

На 19 февруари светата Църква на паметата за Страшния съд. Тя вече ни припомни смъртната молитва на митар: „Боже, бже милашката към мене грешника“. Воние ни да вее предаване на падеене, а като станамо, полюбна на Господина да отидем при мислосърата Отец да да Го помлим да ни премеке като Свои насладими, полюбне недостойности да се наречем Негови синови. Но за да вее никога по невярване“.

Воние ни да вее прорази оксещение на сърцето на остане в своите грехове, то е също азко, който ни русува картината на Страшния съд, тя оше по обикновено: „Покайте се!“.

Восвещаваният този аксет, в съборния храм на Троянска манастир бе отслужена светата Златоустова литургия от просвещения игумен – Бранциан епископ Григорий,

гр. Русе. Участие взе и хорът на момчетата „Св. Георги Победоносци“ с диригент Мина Влашкова, който изпълни песнопението „Благодарявам, душо моя, Господ“.

На 20 февруари 1878 г. Русе е освободено от османско иго. Българска делегация начело с Бранциан епископ Климент (Васил Дърмеж) водеше хайт и хай на генерал Тотлебен. Епископът отслужи молебен и водеше в катедралния храм „Св. Троица“ и произнася пламенно слово.

„Честит празник на всички русенци!“

Русенска патриаршия

мелно с високопреспещият Патриарх архимандрит Памоний (Атанас) и ереродик Марта (Толор). В въздана табелата на братството Йоанко и Игнатий на Софияската духовни семинария – Методи Штупилов и Олег Караминев – от 8 клас, Димитър Бошанков и Ангел Алексков – от 4 клас, водеше от възпитателя и Навелски манастир, в катедралния света свята богослужба с песнето си.

Всика година на 19 февруари се провежда състезание – хрес от град Троян до Троянска света обител – по участниците бе ексали толя преход от просвещения игумен Григорий, който лично разнаше наградите на победителите и прездожи толя хрес и лека закука на участниците в това родолюбиво дело.

Неропонах КИРИЛ (Тодоров)

Български свещеник – лауреат на престижния международен конкурс за композитори

Нашите многоуважавани протоерей Кирил Попов, композитор на църковна музика и диригент на Русенския свещеник, участва съед своята композиция в престижния Първи международен конкурс за композитори „Св. Роман Сладковски“.

Конкурсът бе организиран от Министерството на културата на Руската Федерация и с благословението на Негово Светейшество Московския и в неа Руса патриарх Кирил и св. ереродик на Санкт Петербург. В надпреварата се включиха 297 участници от цял свет с 54 произведения в категория „Големия произведение“ и 243 в номинация „Миниатюри“. След срещна селекция до финала достигнаха 22 произведения, 6

от които бяха дисквалифицирани поради неспособност и условията на конкурс.

Във финалното произведение участваха 5 големи и 11 миниатюри. По решението авторитетното международно жури с председател Алексей Балакирев, председател на журито на неговото произведение за смесен хор „Приидете поклонимся“ и пасалом 103' бе присъдена специалната награда на фестивала „Обладател за преразказване на Троян“.

В 19 април в Големата зала на Санкт-Петербургската филхармония ще се проведе Големия концерт и церемония по награждаването, в която ще взмат участие всички лауреати на конкурса.

ДОКУМЕНТИ

Кандидатури за ръководения на свещенослужители

Светият Синод на БПЦ, след като разгледа постъпилите кандидатски спискок за ръководения на ереродик свещеници и свещенослужители, на основанието на 134 и във ардула с чл. 132 от Устава на Българската православна църква реши да бъдат публикувани имената на следните кандидати:

Западна и Средноевропейска епархия: Иван Данчев Карагеоргиев от гр. Стара Загора – за ереродик свещеник.

България

Този голям светла съвпадна с едну възмоленост на национално значение – 139 години от обесването на ереродик Игнатий – Васил Левски.

По този повод свет Божественията св. Литургия в катедралния храм „Света Троица“, в Ловеч, Негово Високоспрещението Русенски митрополит Неофит и Глария отслужи панихида. Освен много боготомна в храма присъстваша

кметът на града г-н Милчо Каланджиев, председател на Общинския съвет г-жа Корнелия Маринова, воени и представители на МНР.

След златоустовата служба тържествено продължи на площада Стретен, при памет-

ника на Апостолна свободна средина, който беше избрал Ловеч за столица на своята революционна, освободителна организация. Тук Дюлавският митрополит произнесе слово за делото и личността на ереродик Игнатий. В негова въздана спомена и за канонизирането на Новоселските и Бгантешките мъченици, поставяни в делото на освободителното на Отечеството.и

Ловчанска патриаршия

Апостол Павел казва: „Помнете наставеният“ (Евр. 13:7). Обикновено ние наричаме наставения хората, които са оскърбени, положават своите вливания върху нашия живот. Като правят това за хора, които добре познаваме. Но не винаги се случва така. Аз с благомисленост си спомням хора, които съм познавал съв-

виздал добротого разположил се сърцето ми. По-важните наставения“ (Евр. 13:7). Обикновено ние наричаме наставения хората, които са оскърбени, положават своите вливания върху нашия живот. Като правят това за хора, които добре познаваме. Но не винаги се случва така. Аз с благомисленост си спомням хора, които съм познавал съв-

Спомням си първото

Църквата тези, които са се удостоили с пописване и частиче преди смъртта си, не се моят прег магистрат, а като чисти, свети души се възлизат от ангелите на небесата. Аз разбих, че таква неща не се случват просто така: това е велика милост – да се изповядват и причастни преди смъртта си и си задоволяват: кога всмътно в този човек беше така „особено“, че Господ го сподоби преди кончината му да стане привлечен на Християните тайно? Попиташестра му:

– Той ходеше ли на църква?
– Не – казва, – не ходеше.
– Лича работя, викам си: „Щом човекът и Божия храм“.

– Не е ли така, че аз не знаех? Но закъсно станах попитан: – А защо не ходеше?

НАСТАВНИЦИ НА СМРТНОСТНОТО

Свещеник Дмитрий ШИШКИН

– Ами, разбирайте ли, отче, отговори ти, – той сматнах че е недоволен. Казахме: „Аз съм житиен, негодник, напихам се понякога, и пуша, и пия, а вие“.

Разбирайте ли Той наистина с мисли така, и може би Господ заради смиренното и искрено молитвенно беше изгнано за това своята

то своето обещание. Човек получава време и шанс да се предаде висящо се случва още две събития, подобни на предишното по обстоятелствата на човека, който е в разбир. В различни дни от седмицата аз посетих в домовете им две жени, умиращи от рак. На следващите извърших милостиво а друга пратка, а няколко часа след напашата среща я делят пощата. И отново ме поразиха събитията смиренност, което трудно може да бъде предано с думи, но което – чувствата го много ясно – е онова истинско смирение, към което всички трябва да се стремим. За насните тези жени, които се срещнах с тях, не изпитвах непонимание болка, каквито имат обикновено болните от рак, а на мен

Човек получава време и шанс да се предаде висящо се случва още две събития, подобни на предишното по обстоятелствата на човека, който е в разбир. В различни дни от седмицата аз посетих в домовете им две жени, умиращи от рак. На следващите извърших милостиво а друга пратка, а няколко часа след напашата среща я делят пощата. И отново ме поразиха събитията смиренност, което трудно може да бъде предано с думи, но което – чувствата го много ясно – е онова истинско смирение, към което всички трябва да се стремим. За насните тези жени, които се срещнах с тях, не изпитвах непонимание болка, каквито имат обикновено болните от рак, а на мен

След няколко дни аз онавях няколко от тези жени. Наколко имаше много дни смирение, което чувствата мелово на богослужението. Аз знаех, че и самата жена беше вярвала да възкръсна, защото ела по време на болката си, но още повече ме поразаваше удивително по-сет, който тя беше удивително да извърши в края на живота си живот. Това наистина впечатлява, когато човек, който да вчера е изпитвал болката, се удивлява умнотворено и ясно от колегата. Това е като отговор. И не е единствен такъв случай. Така се случва винаги когато човек остава земния живот примирен с Бога и възкръсва си.

Толкова ошевила беше в тези случаи Божията любов! Напротив тези жени не бяха започнали през своя живот нищо „особено“ и дори бяха вярвали да възкръснат, а когато умираше в самия краи на живота си, и то до голяма степен благодарение на болестта си. Но именно съзнанието, че не са направили нищо добро в своя

живот, според мен не беше помагащо да спитат до смирения. И в същото време колко ли трудно беше да се смири някой, който си мисли, че е добър човек, а всъщност е дадушата си. Тякмо това е и претявството за истинско примирение с Бога. Уви, обаче мнозина от страдания човек изпитва, амак болестта да спомога за смиренното, все пак своя съзнателен избор, стълкмата към Бога човек прави сам.

След няколко дни аз онавях няколко от тези жени. Наколко имаше много дни смирение, което чувствата мелово на богослужението. Аз знаех, че и самата жена беше вярвала да възкръсна, защото ела по време на болката си, но още повече ме поразаваше удивително по-сет, който тя беше удивително да извърши в края на живота си живот. Това наистина впечатлява, когато човек, който да вчера е изпитвал болката, се удивлява умнотворено и ясно от колегата. Това е като отговор. И не е единствен такъв случай. Така се случва винаги когато човек остава земния живот примирен с Бога и възкръсва си.

Толкова ошевила беше в тези случаи Божията любов! Напротив тези жени не бяха започнали през своя живот нищо „особено“ и дори бяха вярвали да възкръснат, а когато умираше в самия краи на живота си, и то до голяма степен благодарение на болестта си. Но именно съзнанието, че не са направили нищо добро в своя

живот, според мен не беше помагащо да спитат до смирения. И в същото време колко ли трудно беше да се смири някой, който си мисли, че е добър човек, а всъщност е дадушата си. Тякмо това е и претявството за истинско примирение с Бога. Уви, обаче мнозина от страдания човек изпитва, амак болестта да спомога за смиренното, все пак своя съзнателен избор, стълкмата към Бога човек прави сам.

След няколко дни аз онавях няколко от тези жени. Наколко имаше много дни смирение, което чувствата мелово на богослужението. Аз знаех, че и самата жена беше вярвала да възкръсна, защото ела по време на болката си, но още повече ме поразаваше удивително по-сет, който тя беше удивително да извърши в края на живота си живот. Това наистина впечатлява, когато човек, който да вчера е изпитвал болката, се удивлява умнотворено и ясно от колегата. Това е като отговор. И не е единствен такъв случай. Така се случва винаги когато човек остава земния живот примирен с Бога и възкръсва си.

Превод: Руслана РАШКОВА

сем бего, но ги смятам за мои истински наставения“ в основното „деяние“ на християнина – смиренност.

Когато някой казва: „Аз, сега аз греша, но после ще се покая“ – той по-скоро не разбира какво говори. Да се покаже, да се смириш – това не значи просто да изпълниш нужното за случая ритуал, а по-скоро да постигнеш онова, което е истинско смирение на душа, но до това състояние може да ни доведе единствено Господ в зависимост от разположението на нещото сърце и предания ни живот в неговото дълбоко същностно измерение. Така че, ако човек живее в провинция, небрежност и дързост по отношение на истината, ако упорито се е противил на Бога, по-добре е да живее обичае някога той ще достигне до покаение. Изключението в този смисъл само потвърждават правилното. Защото е факт наличието на нещо толкова страшно като духовната смърт, впечатляващото безумство – когато човек напълно губи представа за себе си, за смисъла на съществуването, за духовния живот.

И обратно, докато наблюдаваме как доскорошния безбожник за брени си, а понякога и часове, достигат до дълбоко и истинско покаение, всъщност всеко как ги е напих, как се е грижил за тях през годините и те е водил към тази минута на съществуване Господ. Но ни е водач и мисленото заоще

„домашно“ причастие, което извърших в качеството на свещеник. Пристигнах в стария квартал на града, глух и измучан, при една жена, чиято брат умираше. През целия си живот той беше работил като майстор, живот нелек, грешен... мислех си, работейте, какви ти радости?! Категория три, а в почитание дани – приятел, инево, сбавили, махмурък... Намаше дори семейство: или не беше убого да си създаде, или го беше изгубил – вече не помня. Беше привлечен при сестра си в Симферопол, но се разболал тежко и буквално за няколко седмици се озовал на прага на смъртта. Когато пристигнах, той вече беше в състояние на „минимално съзнание“, т. е. изглеждаше, че обдуваното е нещо, непълноценно, а такава човек съществува не може да бъде нито изповядан, нито причастен. Какво да правя? аз се наведох над него и го помозих, като ме чува и разбира, да даде знак като мигне с клепачи. Той притисна очи и аз задочна го до изповядвах. Иричех греховете и после го питах разкайва ли се? Той с примигване на клепачи ми казахме, че се разкайва. А накрая дори се просълзи. Беше ясно, че човекът се разкайва оскълно. Тогав аз го попитах оскълно да приеме причастие. Той притисна очи в знак, че иска, и аз го причастих. След четри часа този човек помина в мир.

Според преданието на

† IN MEMORIAM

10 години от кончината на Азатополския епископ Никон

Светското му име е Николъ Петров Палков. Роден на 13.04.1931 г. в Беловица. Пловдивско, където получава основно и прогимназиално образование. Завършва гимназия в гр. Дряново, следното следва в Дружеската академия „Св. Климент Охридски“ в София. Постъпва като послушник в Рилския манастир, където на 05.04.1956 г. е постригван в монашеството с монашеско име – Стойбишки епископ. Варлаам, влад. Пловдивски митрополит, който на 5 май с. г. го ръкополага и в иеродоникския чин.

След превръщането на Рилския манастир в Национален музей, отец Никон преминава на служение във Великотърновския епископски митрополитски дворен с местопребиване в Преображенския манастир. През 1965 г. е ръкоположен за иеромонах от Великотърновския митрополит Стефан С. Благоев. Пловдивски епископ Са. Синод на БПЦ през 1973 г. определя монах Никон заминава за Русия, където е аспирант в Ленинградската духовна академия.

През 1976 г. е назначен за протосингел на Велико-

търновския митрополит, а през 1977 г. митрополит Стефан го назначава за административен достояние. От 1984 до 1992 г. е енорически свещеник в различни храмове в Търновска епархия.

След настъпващия разкол в БПЦ през 1992 г. отец Никон е привлечен от Неврокопския митрополит Пимен, който на 31.08.1992 г. му предоставя построенят го рилскоплага в епископския сан. След решението на Всеправославния вселенски събор, проведен в София на 31.09. – 01.10.1998 г., епископ Никон канонически е приет в единството на БПЦ и пръв от опростените приема възложено му послушание от Св. Синод да бъде викарен епископ на Симеоновския митрополит Иванлия. Поради влошението си заравнолено състояние последните години от своя живот прекарва в София като епископ на разположение на Св. Синод.

През 2004 г. е погребен в София. Погребан е в Централните софийски гробища.

Бог да го прости!

Борис ЦАНОВ

На днешния неделен ден съвместно Православна църква отбелязва Неделя Менделова, или още наричана Неделя на Страшния съд. От днес започва подготовка на зея Великия пост. Подготвата на седем период от шестдесет години, през които Църквата изживява от нас так наречените страсти, за да смириме egoизма си, за да величаем дълбоко вярата да живеем в нея и да подготвим чрез пост и размышл за посрещането на Празника на Празниците, в който тогава ще излезе Господ Исус Христос възкръснал от мъртвите и да каже на цялото човечество, че животът е по-силен от смъртта, че любовта е вярна от началото, че вярата е по-силна, а ако е българин, но се прави, че не знае, означава, че мрази родния си език. Това също така хора ред нас има. Ако изобщо го има, то той не е българин, а ако е българин, но се прави, че не знае, означава, че мрази родния си език. Това също така хора ред нас има. Ако изобщо го има, то той не е българин, а ако е българин, но се прави, че не знае, означава, че мрази родния си език. Това също така хора ред нас има. Ако изобщо го има, то той не е българин, а ако е българин, но се прави, че не знае, означава, че мрази родния си език.

Неслучайно днешната неделя се нарича и Неделя на Страшния съд. В божествената си мъдрост, в началото на Великия пост свята Църква изживя на целия си пропаст, ако случайно сме забравили, че съществували неумолимо причинено-следствени връзки. Че независимо от нашето земно виждане за нещата, сватите Божии пророци. Че независимо от нашата земна представа за право, съществува Божия справедливост. Че независимо от земната представа за власт, съществува Божията слава. И че в крайна сметка, ще дойде ден, в който Той ще слезе отново, за да съди. Да съди живи и мъртви. Да въздвори окончателно абсолютна справедливост, приличаща на която нима да има никакво значение кой как и как, и къде. Ще дойде ден, в който ще отговори. Ще отговори за душите, с които е похулил Бога. Но ще отговори и за това, че е мълчал, когато е трябвало да възвести Божие име. Когато е трябвало да заяви: „Господ погубва не бива“.

В днешния неделен ден, Неделята на Страшния съд, призова православните христия-

Обръщение по клира и миряните в Българска епархия

по него да се съберат в църквата, носени на света великомъчениците Неделя в Баток. Да отпразнуват свята Божествена Литургия и да се поклонят пред светите мощи, поставени за всички времена в специалния храм-паметник. Нима да забравим, че именно означава тази църква и нима да обяснява каква означава мощите на тези святи мъченици. Ако някои не знаят, то той не е българин, а ако е българин, но се прави, че не знае, означава, че мрази родния си език. Това също така хора ред нас има. Ако изобщо го има, то той не е българин, а ако е българин, но се прави, че не знае, означава, че мрази родния си език.

Оскал брати и сестри, През последното няколко месеца ние бодоме поклонни на невянани налади и атака. Защо? Защото сме се погрозили за запалването, за укрепването на вярата, за излизането на храма из нашата епархия. Срещу нашите скромни трудове бие ще хвърля огромна медийна моч. В пнатиче история, радио и телевизия, а особено в интернет така наречената медия на бъдещето – Интернет, ни наредиха с всички възможни хул-

за трансформирането на станцията на църквата. Сега Неделят и подкрепя развитието на общината в Баток. Всеки истински даряжник знае колко е важна възможност за миряните интегритет на праведния мир, но Божият мислител, Господи Братя и господи Рашидов с дарявания. За това, че те знаят каква е разликата между тежестите страсти на смъртта и живота. За това, че те знаят историята си, заслугата е на един монах, а не на светски интелектуалци, субсидирани по „Седма ранкова служба“. Исконите, рисувани от великите ни зografi, са покривани и, ще проваляте, плащани, от моите предшественици. Църквите, които съществуват са обект на журналистическа критика, са стремни пак от такловските митрополити. Те са взимали фирмени от срутанията на културата, които за нас вярата са били по-голям нашите си, българските църкви. Защо и кой рече, че по-безсмъртен от Църквата? Че по-добре от нея живее да остане и запази това, което тя е създадена, предоставя само н днес и ще предаде на следващите поколения. А може би оттам дна ярости аресту съществуват. От немотивирани и непростия и неумолими факт, че независимо от личните ни днешни амбиции и гордости, най-накрая никой друг ще съди и осъди нима. Толкова е важно, Осий, Който е създал Църквата. И който дожда да се въздигат хората, но допусна и да се прованат, които го грезват, нима, проването н често погубват името Му и прованят неколкокото наши вечните заживи.

Вече наши критики вече се възкозават. Прозаги три велики ни благодарни и ние благодарни отново. Те показва, че Църквата е жива. Надявам се днешното да се опитат да намират път към вярата и да помянат с ентрията и талантите си. Искам обаче да благодаря и на някои други, които биде да се възкозават, с действителни си показват, че разликата е в излизането и вярата и на истински символи.

На първо място искам да благодаря на министър-председателя на Република България г-н Божко Борисов. Защото именно за реващоуб съединяването за превръщането самостоятелно на храма го направи с обичайно съзнание. Именно благодарни християнски, които половазвие не му мислят, а за действително вярата, в който ще възвизаме молитвите си към сватите Баток. Именно благодарни на негово име благодарни на българския народ. Г-н министър-председател неведоколко доказан своето православно-християнско съзнание, благодарни на него нима Господи частостта от светия Кръстъс Честина, за да биде свързан на високо е Родителе и манастира в местността Кръстова гора, а благодарни на него нима на смятано ние Отвечено и скъпия ние Родител. Забележете, преминават предлощете тази сватия да провалят в Църквата, а не в ирамени сателити, което обективно действително възвизаме повече, да ценим разликата помежду си и да си скъпваме краткостта на Божияте работници. Да не забравяме, че ние не изпускаме нито едно слово, включително мнението на Църквата. И в никакъв случай не се изправим със силни, което обективно действително възвизаме повече, да ценим разликата помежду си и да си скъпваме краткостта на Божияте работници. Да не забравяме, че ние не изпускаме нито едно слово, включително мнението на Църквата. И в никакъв случай не се изправим със силни, което обективно действително възвизаме повече, да ценим разликата помежду си и да си скъпваме краткостта на Божияте работници.

АБОНАМЕНТ 2012

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА НАЙ-АКТУАЛНОТО ЦЪРКОВНО ИЗДАНИЕ! ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ за „Църковен вестник“

Посочете периода от време, през който искате да сте абонирани

Име
Презиме
Фамилия
гр./с.	п. код
Общ
р/б
ж.к./обл.	Б. Гл.
вх.

Изпращайте на адрес: **Талон за абонамент по пощенски път** за **АБОНАМЕНТ** (включено с приложен документ за платен абонамент (включено бордуро или пощенски запис)) **МОЛЯ, ИЗПРАЩАЙТЕ ДО СЛЕДОВАЩЕТО АДРЕС: ЖЕЛАЕТЕ ДА ПОЛУЧАВЕ „ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК“**, АКО ИЗПРАЩАТЕ ПАРИТЕ ЗА АБОНАМЕНТ ПО БАНКОВ ПЪТ, ОТБЕЛЖАВАЙТЕ В ДОКУМЕНТА ЦЕЛТА НА ПЛАЩАНЕТО.

ни имена. Защото сме били „ословдени“ паметишата на културата – паметишата, които трябва да се намишаме бха преведати в паметишата на унищението и запустеността, в мълчанието на безпомощността и безверие. В тази нощ възвизаме, че всъщност не влизахте срещу Църквата, се вклочиха десетки. Уважаемани граждани, добри покровители. Попонени на крайните на съкрушаваната си същност унесен, те ни засипаха със съвети и мнения как трябва да излезем отяв православния храм. Но да си дават съвети, а ние не можем само да съзнаваме за картоните ни унесен. Ако те си възбавяват, че могат да разлетят вярата и да разутят Църквата, то ние нима припомним, че сватите Православна църква е основана не от хората, а от Господ Исус Христос и е ръководена от Светия Дух, а основана е из оросени с мученичната кръв. След всички узурпатори става още по-силен. Всяко много мученичество е правни още по-вечности.

Оскал брати и сестри, През последното няколко месеца ние бодоме поклонни на невянани налади и атака. Защо? Защото сме се погрозили за запалването, за укрепването на вярата, за излизането на храма из нашата епархия. Срещу нашите скромни трудове бие ще хвърля огромна медийна моч. В пнатиче история, радио и телевизия, а особено в интернет така наречената медия на бъдещето – Интернет, ни наредиха с всички възможни хул-

ни имена. Защото сме били „ословдени“ паметишата на културата – паметишата, които трябва да се намишаме бха преведати в паметишата на унищението и запустеността, в мълчанието на безпомощността и безверие. В тази нощ възвизаме, че всъщност не влизахте срещу Църквата, се вклочиха десетки. Уважаемани граждани, добри покровители. Попонени на крайните на съкрушаваната си същност унесен, те ни засипаха със съвети и мнения как трябва да излезем отяв православния храм. Но да си дават съвети, а ние не можем само да съзнаваме за картоните ни унесен. Ако те си възбавяват, че могат да разлетят вярата и да разутят Църквата, то ние нима припомним, че сватите Православна църква е основана не от хората, а от Господ Исус Христос и е ръководена от Светия Дух, а основана е из оросени с мученичната кръв. След всички узурпатори става още по-силен. Всяко много мученичество е правни още по-вечности.

Оскал брати и сестри, През последното няколко месеца ние бодоме поклонни на невянани налади и атака. Защо? Защото сме се погрозили за запалването, за укрепването на вярата, за излизането на храма из нашата епархия. Срещу нашите скромни трудове бие ще хвърля огромна медийна моч. В пнатиче история, радио и телевизия, а особено в интернет така наречената медия на бъдещето – Интернет, ни наредиха с всички възможни хул-

220 ГОДИНИ „ДОБРОТОЛЮБЕН“

Св. мчк Теодор Византийски, покровител на о. Лесвос (17 февруари)

Свети Теодор се родил през 1774 г. в с. Неоцоро близо до Константинопол. Родителите му били православни християни, които се грижели за доброто християно възпитание на децата си. Григорий, един от двамата братя на св. Теодор, бил свещник на гр. Адрианопол (дн. Одрин).

В младя възраст св. Теодор решил да стане художник и започнал да учи художнически занаят при известни майстори, който рисувал в сутанския палат в Константинопол. Но там, кой знае защо и на какъв натиск бил подложен много често поради младостта си, той се огънал и се отрекъл от Христовата вяра. Не минали много години и се осъзнал. Причина за това станала страшната чумна епидемия в Константинопол. Тя го карала да се обърне със съмърта на хиляди хора и да се замисли за отвяндия живот, за Бога и за душата си. Така заблудената ома сама потърсила пътя назад към спасителната кораба.

Св. Теодор избягал от двора, прелюбещ с белини моряшки дрес, за да не го позная никой, със стомна на рамо и начерно със сажди лице. Излялът от палата, отишъл на пристанището, където намерил кораб, тръгнал към о. Хиос, и по Божию воля се установил там. Откриват станал св. Теодор място за духовно възкръсване и израстване, на велико покаяние и решение да жертва живота си за Христос, от Когото породи неразумното на младостта си се бил отрекъл.

На о. Хиос той се срещнал с покаяниците си в един манастир в местността Врондас с. Макарий Нотарас, бивн Коринтски архиепископ (известен идеянин на колнивадско движение, бивши приятел на св. Николас Светогорен и инициатор за съставянето на „Добротолюбост“, бел. ред.). В този манастир се запознал и с монах Неофит Хиоски, който по-късно го приручил и на о. Лесвос и станал свидетел на мъченичеството на св. Теодор. В близост до тези свт мъже, т. нар. „отич-колнави“, той започнал да чети много книги. В живота на свещенице се отключил от силната любов, която хранил те към Христа, тъй си жервал и живота си за Спасителя. Св. Теодор си казал: „Аз, който се отрекх от Него, ще трябва хиляди пъти да загина, та със собствената си кръв да изпята греза си“. И всег готвеше вечер. Решил да се яви пред турската власт и да заяви сам съжалението си, че не става мохамеданин, но е християнин и е готов да пострада до смърт за вяра. Но не искал да изложи на опасност манастира от манастира на св. Макарий на о. Хиос. Затова приручил св. Неофит отишъл в Митилини, главния град на о. Лесвос. Отец Неофит отишъл мъченичеството на св. Теодор.

Доброволното мъченичество

Св. Теодор се явил пред турския съдия и заявил, че неговата вяра е била дълга, но тя му била отнета от турците, които му дали своята вяра, „Христос ти е бакърия. Сета той искал да ти я върне обратно, за да получи отново своята вяла вяра. „Християнски си и християне със умра!“, казал св. Теодор. Отначало турците го помисляли за луда. Но скоро разбрали, че говори сериозно, решили да покресне и съмърта, за да заличат християнската вяра. Обещали с обещания, съзлапали, само и само да го прихватят и накарат да се отрекне от вярата си. Затворили го в една тъмница на крепостта. Позволяли на всякакви жестоки турци да

издат денем и нощем в затвора и да го измъчват. Но св. Теодор останал непоколебим. Молил се и стоял неотслабения в православната вяра. А Господ му давал смелост и сила. Когато видели, че няма да промени решението си, заповядали да го обесят.

Обесили го извън крепостта на 17 февруари 1795 г. Тялото му останало да висн на въжето три дни, според заповедта на турците. След това същото разрешение го взели петдесет митланиски християни и го погребали в двора на църквата „Св. Богородица – Златокока“. След три години, когато решили да направят свещеник му манахин, видели, че тялото се е запазило нетленно. Взели го с благоговение и го скрили в кринтата на митрополитския храм. Тук те намислили до 1832 г.

Чуеса на светниста

През 1832 г. започнала ужасна смъртоносна чумна епидемия, която парализала населението на гр. Митилини. Всеки ден умирали все повече и повече хора. Жителите на града се принудили да изоставят домовете си и да се разпръснат по околните хълмове, надявайки се, че така ще избегнат разпространението на болестта. Византиците също изоставили домовете си и били в планините. Но нищо не могло да спре страшната болест и смъртта. Правителството изпратило група турски лекари от Константинопол и много лекарства. Това на също не довело до никакви положителни резултати.

Но това, което не постигнали човешките усилия, било постигнато чрез Божията благодат по молитвите на св. Теодор Византийски.

През тези рещаваша дни и особено в нощта на първия петък от Великия пост, св. Теодор се явил в сумно видение на протосигела на митрополита на Митилини Калиник, по-късно Митланиски митрополит и Александрийски патриарх, и му поручил да каже на митрополита да събере разпръснатите християни и да отслужат бденине в митрополитския храм, извънградски и мошете му от кринтата. Протосигелът се обърнал внимание на този смъ, но след още една седмица, отново в съпътствия вечер, съзвучало още по-живо съзнание смъ, а съществът бил още по-суровен. Този път протосигелът велелата и съзвучал на митрополита заповедта на светниста.

Митрополитът се срещнал с турския управител на острова и поискал разрешение да се съберат всички християни и да се помолват на св. Теодор от Божията благодат. Довишете от Константинопол турски лекари се противопоставили. Не искали да става такова събирание на много хора, от страх да не се разпространят още повече страшната епидемия. Но виждайки, че все повече хора умираат, въпреки предостатъците от лекарства, управителът дал позволение на отслужаване на бдението.

Вечни християни с голяма вяра се събрали в храма, който се изцялнато отворил, а отгити и по околните улици също изляко хора. Те не мислели за смърт и призовавали помоната на свещта, за когото наумели, че се явил насам на протосигела. Заорисало се и молитвата продължавала. По време на ранните ступени часове митрополитът заедно с протосигелата слезли в кринтата на храма, където и с благоговение молили на св. Теодор и направили лития около храма. От този момент нататък от чумата не умрел нито един християнин или турчин. Жителите на града наредили си. Те

Мошете на свещта

отвори свои застъпник, закрилник на града и на целия остров Лесвос. И турци, и християни повесили на въжето чумно и изразвали благодарността си към този свтеник.

Откакто чештинте мошете на свещта не били върнати в кринтата, но били изложени открито на свещта открито, където стои и до днес в сребрина риза като бещене богатство.

Св. Теодор Византийски излезл от острова и по време на Българската световна война. През 1940 г. макар и италианците да бомбардирвали много цели на остров Лесвос, бомбите не избухвали въобще. За спомен от чудесното изживяване от чумната епидемия, през 1926 г. по инициатива на митрополит Яков I бил установен нов празник – през четвъртата седмица след Пасха да се извършва литийно шествие с мошете на свещта, за което винаги се събират многомилионен народ от всички краища на този трети по големина остров в Гърция.

Паметта на свещта се чества на 17 февруари.

Превод от английски: Анна ПАРАЛИНГОВА
По клавир: О. Атанас Филофоров с В. Вълчанов,
полколуковът της Μυτιλήνης“ и „Ο άγιος της Λέσβου“ от Г. П. СИΓΗΡΙΟΣ

НОВИ КНИГИ

„Зорографката фамилия Минови и тяхното стенописно наследство“

На 16 февруари в кринтата на крета, Св. Александър Невски“ проф. Иванка Гергова, д. н. Институт за изследване на изкуствата – ЕИИ, представила книгата „Зорографката фамилия Минови и тяхното стенописно наследство“. Издаването е посветено на една забравена зорографска фамилия, останала и наследство забележителни паметници на зорографското наследство – фамилията Минови.

Зорографите работили в динамичен период на последните години от Българското откритие както в Кожешто Вълчанско, така и в Османската империя, което се отразило на творчеството им. Основният обект на изследването е живописната и църковна зорографска стенописна на фамилията Минови, която се отнася до стенописната и зорографска стенописна. Автор на книгата е Владимир Димитров.

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2012 Г.

„Църковен вестник“

1 година..... 30,00 лв.
6 месеца..... 15,00 лв.
3 месеца..... 7,50 лв.
ед. цена..... 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 980-30-16, центр. 987-56-11/245
МОЛ: Танка Тончева Христова
Отворен редактор на броя:
Александра Карамизалева

Материалите се приемат в електронен вариант.

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабун“ № 58
IBAN 98097UNCR96601018147018, BIC код: UNCRB663

Сметте да се извършват с пощенска запис или по банкова сметка, в която да се вписва точният адрес и пощенският код на получателя!

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изобразения и не бива да се използва за божествено почитание.